

Bernal, 21 d'agost de 1984

Benvolguda amiga,

Aquest funambulista i gran amic que es diu Quim Carbó em comenta (en una lletra que he rebut fa poc) que t'estas en el mateix continent que jo, si bé a l'altre cap, al del nord, on ara deu fer un temps de bonança, mentre que nosaltres, aquí, ens fotem literalment de fred. També em diu que et trobes un xic depressimida. I do? Com és això? Enyores el terror, potser? Imagina't si t'hi haguessis estat vint-i-vuit anys, al Canada, com jo els he passats a l'Argentina! Res, has de fer el cor fort. Tu, rai, que tornaras a la nostra terra i ja no t'hi mouras, com no sigui per fer escapdes d'aquestes. En canvi, jo, estic condemnat a restar aquí qui sap si fins a deixar-hi els ossos. Tot això t'ho dic perquè sempre ens consola saber que hi ha algú que la passa més peluda que no pas nosaltres mateixos. Oi?

I bé, que hi fas al Quebec? En Carbó em parla d'una beca, però no m'expli-
ca per a fer-hi que.

En Joaquim m'ha fet arribar els llibres que alguns dels Ofeli/e/s
vau tenir la gentilesa de dedicar-me, entre els quals hi ha el teu. Fa poc li vaig
enviar una carta adreçada a tots vosaltres --amb el prec que us en fes a mans una
fotocopia a cadascun-- per tal de donar-vos ~~una~~ les gràcies. Espero que te l'haurà
tramesa.

He vist que darrerament has publicat una novel·la, Vermell de cadmi,
i he llegit una d'aquestes recensions que solen escriure els nostres inefables sa-
beruts ~~amb pretensions de crítics~~ amb pretensions de crítics i se m'ha acudit que, si l'ha-
vies llegida, bé podia haver influït en el teu anim. Però, mira, si és així, no n'has
de fer massa cas de les bajanades que de vegades deixen caure aquests pontificadors
com si fossin la veritat revelada. Això de jutjar la literatura és una cosa molt
subjectiva i, manta vegada, els qui s'erigeixen en jutges es captenen com a ordena-
dors: si allò que llegeixen no entra dins els esquemes que tenen programats a la me-
moria electrònica, ho rebutgen. En comptes de mirar de comprendre el text i d'ajudar
els lectors a penetrar-hi, s'estimen més de buscar-hi pels, perquè creuen que la mis-
sió del crític és la de "criticar", en el sentit de rebentar-ho tot. Ai, com hi
guanyaríem tots plegats si els "crítics" s'atansessin a l'obra de creació amb una
mica més de modestia! Que això és el que han fet tontemps els crítics més prestigiosos
d'arreu, des d'Eliot fins al nostre Riba.

Bé, no conec la teva novel·la, i per tant em guardaré prou d'anar més
enlla en aquest comentari. Quan la llegeixi, ja en parlarem. Vol dir que faré per
maneres d'aconseguir-la. Potser al maig de la ny vinent, si vaig a Barcelona. Ah, sí,
perquè si es concreta una invitació que m'han fet (de moment, oficiosament), parti-
ciparé al Congrés Internacional de Teatre, i aleshores, ens tornarem a veure, espero,
tots plegats. Suposo que, en aquelles dates, ja hauras tornat a casa nostra, oi?

He vist que vas assistir a les jornades de la NACS. Com va anar, la
cosa? Segons l'AVUI, no hi havia gaires catalans, però foren positives.

Si tens ganes --i temps-- fes-me quatre ratlles, que m'agradara molt
saber que estas més animada i que les coses rutllen sobre rodes. Mentrestant, rep
un parell de petonots del teu amic

Jordi Arbones